

Буйни сили, млади кости
 Пръстъ затисна въ чужбини!
 Кой ще каже: „Богъ да прости!“
 Надъ гробъ сълза порони?

Има-нѣма оцъ година,
 Въ гробъ откакто мжжъ се скри,
 Първа булка гробъ отмина
 И ожени съ деца три.
 Ей и друга ги остави,
 При баща си да живѣй
 Тя отиде.

Смъртъ забрави,
 За женитба се надѣй...

*

Стара баба нехвелита,
 Седне, стане — миръ не знай;
 Въ скръбъ и мжки тя убита
 Салъ ридай.
 Скрытомъ дѣдо сълзи бърши
 И си шепне въ полугласъ:
 „То се види че се свърши
 И съсъ насъ!“

Речъ, държана следъ завършване курса на едно допълнително училище

— Пжтникъ възкачва планина. Спира се начесто, обръща погледъ назадъ къмъ долината, измѣрва пжтя, който е изминалъ, и тоя, който го чака. Тогава преценява времето и условията, които му сж нуждни, за да достигне върха на планината, кждето го чака почивка и разхлада.

И ние сме пжтници като него.

Всички хора се стремятъ къмъ известна височина, която сами тѣ сж избрали, и желаятъ да достигнатъ върха ѝ, дето на старостъ ги очаква заслужена почивка.

И вие, мои млади приятели, приличате на пжтника, спрѣлъ се на едно мѣсто, отдето поглежда назадъ и преценява напредъ.

Колкото по-високо се изкачва пжтникътъ, толкова по-леко диша. Подъ него оставатъ тѣсната долина, задушниятъ въздухъ и